

gen sinde at blive omvekslet, og så vil det være til hele euro-området, vi laver mønter til. De starter i Danmark, men de vil efterhånden sluses ud.

Er det ikke reelt set sådan, at Nationalbanken nedlægges, hvis vi går ind i euroen?

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om ikke det vil være rimelig præcist at sige, at den danske nationalbank så i det tilfælde ville være en slags filial af Centralbanken.

Det kunne måske beskrives sådan, at ligesom de store banker har filialer rundt omkring i landet, så kan man her i Danmark også betragte det her som et filialsystem. Det er selvfølgelig Centralbanken, der bestemmer pengepolitikken, udstedelsen og sådan nogle vigtige ting.

Men jeg vil godt stille et bestemt spørgsmål, som jeg har prøvet at overveje lidt: De kommentarer, som nu Centralbanken kommer med vedrørende den økonomiske politik, udsigterne for renten osv., er jo udtalelser, der har helt afgørende betydning for euroens kurs, og udtalelser, der typisk vil have særlig stor betydning under kritiske forhold. Hvad bliver den danske nationalbanks rolle dér? Kan den danske nationalbank komme med udtalelser, der er afvigende fra det, som direktionen for Centralbanken kommer med, eller vil den være forpligtet til at holde sin bøjle i sådan en situation?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg undrer mig over, at ministeren ikke bare kan sige tingene, som de er. Altså hvorfor skal vi altid have det her taktiske spil, hvor ministeren skal prøve at pakke noget ind, så det ser ud af noget andet, altså give indtrykket af, at alting er, som det altid har været, bare lidt bedre?

Der sker selvfølgelig nogle forandringer, som nogle vil betragte som en fordel, andre som en ulempe, men sig dog tingene, som de er! Sandheden er jo, at den danske nationalbank selvfølgelig fuldstændig mister den rolle, den har i dag. Der vil selvfølgelig stadig stå en bygning, der vil stadig væk være en seddelpresse, der vil stadig væk være møntprægning osv., der vil stadig væk skulle være en direktør, som kan tage til møderne i ECB's styrelse osv., men selve det instrument, som den danske nationalbank i dag har til sin rådighed og skal virke på baggrund af, har vi da ikke mere, og det må vel være svaret her i dag.

Vi kan jo lige så godt få det sagt i firkantet, klart sprog i stedet for at forsøge at pakke tingene så meget ind, som ministeren i hvert fald gjorde i sin første besvarelse af spørgsmålet.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Er det ikke næsten nemmest at svare under ét, for de tre spørgsmål ligner hinanden utrolig meget.

Nationalbanken bliver ikke en filial under Den Europæiske Centralbank. Hvis/når Danmark kommer med i den fælles valuta, vil hovedforskellen for den danske nationalbank være, at Nationalbanken ikke længere nævner/siger, hvad diskontoen er nu, kl. 16.00 en eftermiddag. Det er hovedforskellen. Det er den helt centrale hovedforskel, og det er jo, fordi pengepolitikken bliver ens.

Når Nationalbanken i disse år ændrer på renten i Danmark, så gør Nationalbanken det ud fra den valutapolitik, regeringen i Danmark har valgt at føre, og det er en fastkurspolitik, og den valutapolitik har regeringerne siden 1982 ført.

Det betyder, at vi skygger D-marken og nu euroen, og det vil sige, at Nationalbanken fører en rentepolitik, der gør, at vi kan have en stabil dansk krone i forhold til euroen, og renten følger jo eurorenten.

I stedet for at sidde i København og flytte op og ned på renten, så vil Danmarks nationalbankdirektør skulle sidde i Frankfurt på møder og dér sige, hvordan renten skal være. Det er den centrale indholdsmæssige forskel, og indflydelsen er altså større ved at sidde omkring bordet i Frankfurt og have én stemme, ligesom de andre nationalbankdirektører, der sidder ved bordet, har én stemme hver, end ved at sidde her og blive ringet op fra Frankfurt og få at vide, hvad det nu er besluttet at renten skal være, og så bagefter ringe til økonomiministeren og fortælle, at nu flytter vi renten, fordi de i Frankfurt har flyttet renten.

Frank Dahlgaard (UP):

Ministerens besvarelse her til sidst forekommer at være lidt mærkelig, for det beskrives jo som et system, der er rosenrødt for medlemslandene. Systemet er jo i gang, og valutaerne er reelt afskaffet i de elleve lande, men vi kan jo så sent som i dag læse i aviserne, at der er problemer i Irland, i Spanien og i Portugal, hvor der er økonomisk vækst og fremgang i et omfang, så det er nødvendigt at bremse, hvis ikke man ønsker